

ת"פ 45421/10/15 - מדינת ישראל נגד אנס חטיב

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 15-10-45421 מדינת ישראל נ' חטיב
תיק חיזוני: 451638/2015

בפני כבוד השופטת שושנה פינסוד-כהן
ממשימה מדינת ישראל ע' פרקליטות פלילתית- מחוז חיפה
נגד אנס חטיב ע' ב'כ עזה'ד אחמד קליפה
נאשם החלטה

1. לפני בקשת הנאשם לאפשר לו לחזור בו מהודאותו.
2. כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו שלוש עבירות הסטה לאלימות וטרור. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום מדובר בפרסומים שונים שפרסם הנאשם בחודש אוקטובר 2015 ברשות הפיסבוק.
3. כתב האישום הוגש בחודש אוקטובר שנת 2015 מיד לאחר התרחשותם הנטענת של האירועים. לצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים ולפיכך ישבת ההקראה הראשונה בוצעה כשהנאשם עדין היה עצור.
4. לשם דיון בבקשת הנאשם נדרשת אני לסריקה מפורטת של התפתחות הדיונים בתיק זה מאז הגשת כתב האישום ועד היום.

ההליכים עד כה

3. ביום 27.10.15 הוקרא כתב האישום בפני הנאשם והוא ביקש באמצעות סגנרו דاز להסביר במועד נדחה. לאחר דחיה נספחת הודיינו סגנוריו של הנאשם באוטה עת, בישיבת בית המשפט מיום 6.1.16 כי הנאשם כופר בעובדות כתב האישום. בכפיריה מפורטת אשר מסר בכתב לאחר מכן פרט כי אין מחלוקת כי הנאשם פרסם את התמונה והכתוב המיחס לו וכן אין מחלוקת כי הנאשם שיתף סרטון וכתב פוסט וסימני חיבוב. הנאשם חולק לגבי כמה תרגומים. הפרסומים כתובים על ידי הנאשם בוצעו בשפה הערבית, כתב האישום הוגש בשפה העברית והנאשם חולק על תרגום חלק מן הדברים.

הישיבות שללאחר מכן הוקדשו זמן אשר נדרש למאשימה ללמידה את התרגום המוצע על ידי ההגנה ואת עמדתה ביחס אליו. במהלך תקופה זו הוחלף הייצוג של הנאשם.

עמוד 1

4. בישיבת בית המשפט אשר התקיימה ביום 1.12.16, הודיעו הצדדים על הסכמת לשינוי התרגומים וכי נותרה מחלוקת בגין תרגום המופיע בסעיף 4 לכתב האישום. נערכו הרכנות הנדרשות לצורך שימוש הראיות במועד הקבוע, 2.1.17 ביחס לשאלות אשר נותרו במחלוקת. מעת לפני מועד הדיון הקבוע הצדדים הודיעו כי מתנהלים ביניהם מגעים וшибת שמיעת הראיות הפכה לישיבת מזכורת. במועד שמיעת הראיות החדש אשר נקבע ליום 16.7.17, הודיעו הסנגורים דאז כי הנאשם חזר בו מכפירתו ומודה בעובדות כתב האישום המתוקן כפי שכבר היה מונח לפניו בבית המשפט (יובהר כי לא נערך תיקון נוסף באותו מועד). הנאשם אישר את דברי סנגוריו ונרשם מפיו כי הוא מודה בעובדות כתב האישום המתוקן וכל מה שכתוב בכתב האישום המתוקן הוא נכון.

לאור הוודאות הנאות, הנאשם הורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן. בשל גלו של הנאשם הורתי על עירית תסקירות בעניינו כאשר הסנגורים ביקשו כי התסקיר יתיחס גם לשאלת הרשותו של הנאשם.

5. ביום 25.12.17 הודיע שירות המבחן כי נקבע ממנה לעורך תסקירות בעניינו של הנאשם מאחר והוא שהה בחו"ל. יומיים לאחר מכן התקיימים דיון בבית המשפט בו הודיעו הסנגורים על מחלוקת עם הנאשם אשר החל בחיפוש אחר עו"ד אחר שייצגו. לשיטת הסנגורים חילוקי הדעות עלולים לפגוע בהמשך הייצוג. המאשימה התנגדה לשחרורם מייצגו לאור השלב אליו הגיע ההליך. הסנגורים שוחררו על ידי מייצגו של הנאשם.

6. מונה סנגור חדש, המייצגו גם כתע. ביום 21.3.18 הוגשה בקשה בכתב לחזרה מהודיה.

בקשה טוען הנאשם באמצעות הסנגור כי לא היה שלם עם הוודאות אשר נמסרה בלחץ הסביבה, לאחר התיעצות בזק עם עורך דין ומבליל שהיתה לו השותה להבינה קרואית ואת פישרה, משמעויותיה והשלכותיה. עוד טוען הוא כי הסביר לו כי השופטים לא אהובים דיונים וכי הוודאות תגרום למדיינה לדרש עונש קל יותר או להביא לידי הסדר עמה. לאחר שהוסבירה לו משמעותה היהDECISION החלטת לפעול על פי אמוןתו ולהילחם על חפותו. מכאן נבעה המחלוקת עם בא כוחו הקודם.

7. בהחלטות מיום 21.3.18, הורתי למאשימה להגביל בקשה וכן הורתי כי הסנגור יבהיר בבקשתו שכן לא ברור לי מה טוען הנאשם בגין לעובדות כתב האישום. האם הוא כופר בכתב האישום מבחינה עובדתית או כופר רק מבחינה משפטית, האם המעשים מהווים עבירה.

בהבקרה שמסר הנאשם באמצעות סנגורו ביום 11.4.18 הבahir כי אינו חולק על עצם הפרסום אך טוען כי התרגומים לסייע כתב האישום אינם נכונים במלואם ומעוותים את כוונת הפרסום והקשרו. הנאשם מכחיש כי מתקיים יסוד ההסתה לאלימות ולטרור.

8. בישיבת בית המשפט אשר התקיימה ביום 15.4.18 הדגישה המאשימה את חלוף הזמן מן הודהה של הנאשם ועד לבקשתה לחזרה מהודיה, את הקשר בין הבקשתה לבין הבינה אודות העונש לו תעזור המאשימה. הסנגור הדגיש את גלו הצער של הנאשם המצו בלבדם סביבתיים וכן ביקש להשלים

טיונו. בסופה של דיון הסכימו הצדדים להצעת בית המשפט כי בטרם תינתן החלטה יבואו בדברים על מנת ללמידה טענות הסגנון באשר לתרגום המופיע בכתב האישום וכל נושא אחר שיעלתה ביניהם.

.9. בישיבת בית המשפט אשר התקיימה ביום 26.6.18 טען הסגנון כי איןו טוען לכשל ביצוגו הקודם של הנאשם ועל כן אין מקום לפניה לסגנון הקודם על מנת לגבל התייחסותו לנטען. בבוא בית המשפט לשקל אפשרות לחזרה מהודיה עליו להטיח כי הנאשם לא ינצל את ההליך המשפטי לרעה. אין זה המקרה. מדובר בנאשם המתמודד בראשונה בחיו מול מערכת החוק, החל מריאוות בן 19 שנים. אי הבנת משמעות היהודיה והשלכותיה נבעה ממלחינים שהופעלו עליו. לאחר שששה בחו"ל הבין עד כמה הרשעה עלולה לפגור בפניו דלותות ולהשפיע על עתידו. הנאשם איןו מכחיש את הפרטונים. המחלוקת מתמקדת בתרגומם והאם יש בהם סתמה וכוננה להסית. עוד טען הסגנון כי יש טענה לאכיפה סלקטיבית כאשר אישי ציבור אמרו דברים חמורים בהרבה מכך.

ב"כ המאשימה השיב כי יש להורות לבאי כוחו הקודמים של הנאשם למסור עמדתם באשר לטענות שהעליה הסגנון. עוד טוענים כי יש להתעלם מרמיזות לשיקולים לא עניינים של המאשימה. תמצית הטענות הן כי נגרם נזק לנאשם. התמימות ההליכים נגרמת בעתיו של הנאשם וטענה מקדמית יש להעלות בתחילת הדיון ולא בשלב זה.

בסיומו של הדיון הורתי כי התקיק יבוא בפני לזכורת פנימית ביום 12.7.18, כאשר אם עד לאותו מועד יגיעו הצדדים להבנות באשר לתרגום אשר יש בהן כדי לקדם את הדיון יודיעו על כך. במידה ולא תתקבל הודעה, תפורסם החלטה באשר לחזרה מהודיה. כמו כן ניתנה לצדדים האפשרות להפנות לפסיקה. לא התקבלה הפניה לפסיקה.

.10. סעיף 153 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1952 קובע כי חזרה מהודאה אפשרית בכל שלב של המשפט אולם דורשת קבלת רשות מבית המשפט אשר תינתן רק מטעמים מיוחדים שירשומו. אין די בחרתת הנאשם, אלא נדרשות נסיבות חריגות. באשר לאותם נימוקים מיוחדים, מסכם רב' השופט ד' חשיין את ההלכות בע"פ 635/05 אמיג'דת דענא נ. מדינת ישראל [פורסם בبنבו] פסקה 11 לפסה"ד מיום 26.11.07-

"...להלכה נפסק, כי חרתת הנאשם, כשלעצמה, אין בה כדי להוות נימוק מיוחד לעניין זה, וכי יותר לנאשם לחזור בו מהודיתו רק בנסיבות חריגות: "היתר כאמור ינתן בנסיבות חריגות, בהתאם לתקאים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעויות הodiumו או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה" (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621, מפי השופטת בינייש (כתוארה אז); וראו גם ע"פ 1932/04 רגב' נ' מדינת ישראל [אתור נבו], ניתן ביום 14.4.05, פסקה 6; י' קדמי על סדר הדין בפלילים (כרך ב, תשס"ג), עמ' 997; להלן - קדמי; מ' שלגי וצ' כהן, סדר הדין הפלילי (מהדורה שנייה, תשס"א), עמ' 363-362 להלן - שלגי וכהן). בגדرون של נסיבות אלו כללה

הפסיקה גם הודיע שנסמירה בעקבות הבעת דעתה מצד השופט באשר לעונש הצפוי לנאשם (ע"פ 6877/95 גולן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(1) 332, 336). שיקול נוסף התומך במתן היתר לנאשם לחזור בו מהודיתו הוא "רצוינו הכן והנחוש של המערער לנסות להוציא לאור את צדקתו", וההשלכות של הרשות עלשמו הטוב ועל עיסוקו (ע"פ 3754/91 מדינת ישראל נ' סמחאת, פ"ד מה (5) 798, 803-802, מפי השופט נתניהו; וראו גם דברי השופט גולדברג, עמ' 802-800). עוד נקבע בפסקה, כי שיקילת האפשרות להתריר חזרה מהודיה צריכה להיעשות בכל מקרה ומקרה על פי מכלול נסיבותיו, כאשר רשותת "הנסיבות המיעידים" לכך אינה רשימה סגורה (שם, בעמ' 803)."

11. נלמד כי יש לבחון כל מקרה ומקרה לנסיבותיו. שיקול יכול לתמוך במתן רשות לחזרה מהודיה במקרה אשר לפניינו **"רצוינו הכן והנחוש של המערער לנסות להוציא לאור את צדקתו."**.

12. מהותה של המחלוקת בין הצדדים לא השתנה מתחילה הדיון בתיק זה. למעשה, לא מתעוררת בעת שאלת חדשה אשר לא נדונה בין הצדדים עוד טרם הودאת הנאשם. כבר בתשובתו של הנאשם לכטב האישום השיב ואמר כי אין מחלוקת ביחס לפרסום יש מחלוקת ביחס לתרגום וכן ליסוד ההסתה לאילנות וטרור. תשובה זו נמסרה בכתב עד ביום 4.5.16. מאז התנהלו מגעים בין הצדדים שעוניים בדיק שאלות אלו. בעקבותיהם, קיבלת המאשימה חלק מן התקיונים להם טען הנאשם באמצעות סנגירו וביום 15.12.16 הוגש כתוב אישום מתוקן המאמץ חלק מן הנטען. הצדדים המשיכו במגעים ביניהם ובמועד הקבוע לשמייעת ראיות הודיע הסנגור כי הנאשם חוזר בו מכפירתו ומודה בכתב האישום המתוקן. כאמור, גם מפיו של הנאשם נשמע ונרשם לפרוטוקול כי הוא מודה בכתב האישום המתוקן וכי כל האמור בכתב האישום המתוקן נכון. משמעות הדבר כי הודה בתרגום וכן ביסוד ההסתה לאילנות וטרור. באותו מועד הורתה על עריכת תסקير בעניינו של הנאשם כאשר הסנגור כבר העלה אז את שאלת ביטול הרשותה בבקשתו כי התסקיר יתיחס לאפשרות זו. קרי, גם נושא השלכות הרשותה על חייו של הנאשם היה במודעות הסנגור וחזקה על הנאשם כי גם בידיעתו.

13. משמעות הדבר היא כי השאלות אשר מעלה CUTUT הסנגור, התרגום, יסוד ההסתה וכן משמעות הרשותה על חייו של הנאשם, כולן היו מונחות על השולחן שעה בה חזר בו מכפירתו, הודה והורשע. המחלוקת עם הסנגורים הקודמים עלתה בפני בית המשפט לראשונה ביום 27.12.17. מטעוני הנאשם באמצעות סנגורו אנו לומדים כי רק לאחר שהחל ללמידה קורסים בחו"ל הבין את משמעות הרשותה ואת השלכה על כר בחייו. לטענתם הודה לאחר לחץ שהופעל עליו על ידי סביבתו ומtower אמונה כי הדבר יוביל להתחשבות מצד הפרקליטות בטיעוניה לעונש. אביהו כבר עתה כי בהעדר התייחסות של מי מסביבתו הקרובה אותה עת, דוגמת באיזו כוחו הקודמים, לא אוכל לקבל טענה עובדתית זו, הגם שברי הוא כי לאור גילו הצעיר נתן הוא בלחש והשפעה סביבתית גדולה יותר.

14. הבקשה לחזרה מהודיה לא הועלתה בפני בית המשפט לאחר מתן גזה"ד או לאחר קבלת תסקיר של

שירות המבחן, אלא לאחר שהנאשם הבין את משמעות הרשותו. לטענתו, עניין זה לא היה ברור לו די ולא הסביר לו די בעת ביצוע ההודיה. כאמור, אין בכך תמורה כללית בדבר ההתרחשויות בעת ביצוע ההודיה, שכן הסגנור עמד על כך כי אין לפנות לב"כ קודם לקבלת גרסתם. לפיכך, אין לקבל את הטענה העובדתית כי לא הסבירה לו משמעות הרשותה. עוד אזכיר כי כבר באותו מועד ביקש הסגנור כי התסקير יתיחס לאפשרות ביטול הרשותה.

15. כאשר הבקשה לחזורה מהודיה מועלית לפני מתן גזר הדין יש להחיל מבחן כל יותר "כל شبית המשפט משתמש כה בבקשת מבוססת על רצונו הכן להילחם על חפותו, ולא על חישוב טקטי אשר נועד להשגת רוחמים משניים". (רע"פ 13/1964 יוחנן רובינשטיין נ. מדינת ישראל [פורסם ב公报] פס"ד מיום 13.12.13).

16. מחד, הנאשם לא ביקש לחזור בו מהודיתו לאחר שלדוגמא התקבל תסקיר אשר אינו ממליץ על ביטול הרשותה. מאידך, לא מדובר למי אשר מבקש לחזור בו מהודיתו בגין דברים חדשים אשר לא נדונו במשך חודשים ארוכים מאוד והיו ידועים לו ולabei כוחו.

17. הנאשם אינו טוען כי במשור העובדתי לא ביצע את המიוחס לו. הוא טוען לשאלות תרגום אשר נדונו ארוכות בין הצדדים וחלק מטענותיו התקבלו וחלק נדחו על ידי המאשימה, ובמצב דברים זה בחר להודאות. עוד טוען הוא כי לא התקיים יסוד ההסתה. מדובר בשאלת עם גוון משפטי לצד העובדתי/נפשי וכן יכול וקיים הוא כת עוז שונה. יחד עם זאת, שאלת זו בכללה כבר בכפירה של הנאשם.

18. הנאשם מעלה טענה נוספת אשר לא נדונה על ידי עד עתה והוא כי קיימת לו הגנה מן הצדק שיש לבררה לאור כך כי לשיטתו איש ציבור אומרם דברים חמורים יותר ולא עומדים לדין. הטענה ראהיה להישמע אך בשלב זה נטעה באופן כללי מבלי שהובאה אף לא דוגמא אחת לבסיסה. עוד יש לציין כי טענת הגנה מן הצדק כוחה יפה בכל שלבי הדיון ויכולת להשפיע על החלטת בית המשפט בבקשת לביטול הרשותה או בטיעונים לעונש.

19. בע"פ 11/6349 גנס שניידר (ניסיונו) נ. מדינת ישראל [פורסם ב公报] פסק דין מיום 13.6.10.

"בסיומו של דבר, ועל כך חוזר בית משפט זה שוב ושוב, השאלה המכרצה היא הסיבה לבקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו (להלן: מבחן המנייע) - האם מדובר בראון בן אמייטי להוכיח את חפותו, או שמא מדובר בתכיס, קרי באקט טקטי, שנועד להשיג רוח רוזן-משפטי (ראו לדוגמה: רע"פ 2292/08 אמסלם נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (30.09.2009) (להלן: עניין אמסלם)). ודוקן: שאלת נכדזה היא מה רמת ההוכחה הנדרשת לצורך הכרעה ב迈向ן המנייע, וממי הצד הנושא בנטל ההוכחה ובנטל הבאת הראיות; אולם מאחר שהצדדים שבפניינו לא טוענו ביחס לכך, אישיר את הדברים בצריך

עיוון. בהתאם, וכדי "לפרק" את מבחן המנייע לגורמיו, התגבשו בפסקה עקרונות מוחנים לגבי מצבים בהם ניתן לנאשם לחזור בו מהודאותו, המבוססים על "צמתים דינוניים" שונים של ההליך הפלילי. אסביר את קביעתי זו להלן.

20. בפסקת הסיקום של כב' השופט מלצר, פסקה 26 הוא מצין כי ככל עוד אין להתרשם באופן חד משמעי כי מדובר בבקשת המונעת משיקולים טקטיים, יש להיענות לה. מאז הודאותו של הנאשם לא התרחש שינוי במצב המשפט דיני אשר יש בו כדי לשנות את מצבו לרעה או לשנות את האיזון בין היסוכיים והיסוכוניים שנintel על עצמו בשעת ההודאה. לפיכך, יש לייחס לו את הנסיבות של מי אשר עומד על חפותו וambilקש לבירהה.
21. אין להקל ראש בהודאה בבית המשפט ואין להפכה לדבר קל ערך אשר ניתן לחזור בו ול恢 Zur ולחזרות כראות עינו ומצב רוחו של הנאשם. אולם, לא התרשםתי כי כך הוא.
22. לפיכך, ועל אף התמימות ההליליות הnicaret, הנני מורה על קבלת הבקשה לחזור בו מהודאותה הרשותה הנאשם מיום 16.7.17- מבוטלת.
23. **הצדדים מוזמנים לשיבת תזכורת ליום 12.9.18 ساعה 12:30 לקביעת סדרי המשך הדיון בתיק.**

המציאות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

54678313

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ח, 02 ספטמבר 2018, בהעדר
הצדדים.